

Arrest

nr. 245 074 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. ROGGHE, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 12 juni 2019 België is binnengekomen, diende op 17 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 juli 2019 beviel verzoekster in België van een zoon, A.

1.2. Op 18 februari 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 19 februari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 17/06/2019

Op 22 november 2019, van 14.03 uur tot 18.30 uur had u een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Jean Thibangu-Kadima loco meester Anne-Sophie Rogghe was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de meerderheidsclan Hawiye. U werd op 15 augustus 1984 geboren in Balcad en woonde daar tot in 2002.

In 2002 verhuisde u naar Mogadishu voor de verderzetting van uw middelbare studies. De omstandigheden in Balcad hadden immers niet toegelaten dat u daar uw middelbare studies afmaakte. In deze periode begon u een relatie met M.A.N. (uw huidige man), jullie zaten samen in de klas. Uw vader was op de hoogte van deze relatie en hij was blij dat u gelukkig was.

In 2004 overleed uw vader en in 2005 rondde u uw middelbare scholing af. Op dat moment verhuisde u terug naar Balcad. Voor zijn dood had uw vader een vrachtwagen en was hij chauffeur tussen Balcad en Mogadishu. Hij was een handelaar die aankopen ging doen op de Bakaara markt in Mogadishu om die dan terug te brengen naar zijn klanten in Balcad. U hielp hem hier steeds bij en na zijn overlijden in 2004 zette u zijn handel verder. U reed niet zelf met de vrachtwagen, maar werd geholpen door een chauffeur. U nam bestellingen op bij uw klanten, u lijstte de nodige producten op en u ging die aankopen op de Bakaaramarkt. Tijdens uw werk werd u bijgestaan door een gewapende man die u beschermde. In 2006 kwamen de Islamitische rechtbanken aan de macht. De wegen naar en van Mogadishu werden veiliger en de mensen konden zelf naar Mogadishu gaan om hun inkopen te doen. U had steeds minder werk en in 2007 zette u de handel stop en verkocht u de vrachtwagen omdat het niet meer genoeg opbracht.

Van 2006 tot 2008 volgde u met de opbrengsten van de zaak een opleiding verpleegkunde bij het SOS Hospital in Mogadishu. U sliep dan steeds in Mogadishu bij vrienden van uw vader of bij medestudenten, maar reisde ook vaak heen en weer naar Balcad. Uw neven vonden echter dat u als vrouw te zelfstandig was en ze dwongen u te trouwen met een oudere man die vroeger al eens uw hand had gevraagd aan uw vader, die had dat toen geweigerd. Toen uw neven u vertelden dat ze u hadden uitgehuwelijkt vluchtte u naar het huis van de directeur van de lokale school in Balcad. U kende hem goed omdat u van 1998 tot 2002 assistent was van de school. De directeur probeerde uw neven te overtuigen om u niet uit te huwelijken, maar zij zeiden dat het te laat was. De directeur hielp u om een overeenkomst te bereiken: u mocht blijven studeren, maar op de dagen dat u niet naar school ging moest u naar huis komen en uw man in uw kamer toelaten. U aanvaardde de situatie omdat u op die manier uw studies zou kunnen afmaken. Ondertussen onderhield u in het geheim uw relatie met M.A.N., uw geliefde van op de middelbare school, tevens uw huidige man. Jullie hielden via uw gsm contact en zagen elkaar af en toe. Hij kende uw situatie en stelde dat u op een dag bevrijd zou worden. Op een dag in 2008 betrapte uw man u met uw gsm en las hij de berichten tussen u en uw huidige man. Hij trapte uw gsm kapot en dat was meteen ook de laatste keer dat u contact had met uw huidige man, tot hij u zou bevrijden in 2018.

Nadat u uw studies had afgerond in 2008 moest u permanent bij uw ex-man in Balcad gaan wonen, hij sloot u op in een kamer. Uw ex had ook een andere vrouw met wie hij kinderen had. U moest instaan voor het huishouden en voor de zorg van hun kinderen, u leefde als slavin en mocht het huis niet verlaten. U werd mishandeld en moest gedwongen seks met hem hebben. Omdat uw moeder van Arabische afkomst was en uw man dus vond dat u slechte genen had, vermeed hij steeds dat u zwanger zou worden.

In 2016 werd u heel ziek en werd u naar het ziekenhuis in Mogadishu gebracht. U werd onderzocht en had een cyste in uw baarmoeder waarvoor u geopereerd moest worden. U verbleef vier dagen in het ziekenhuis en ontmoette er een jongen met wie u nog jaren eerder samen de cursus verpleegkunde had gevolgd. Aan hem legde u uw situatie uit en u vroeg hem om op zoek te gaan naar uw vroegere liefde: M.A.N.

Twee jaar later, in juli 2018 kwam M.A.N., samen met drie andere mannen, naar het huis van uw ex-man om u te bevrijden. Jullie vluchtten samen naar Mogadishu en verbleven tien dagen bij vrienden van hem. Op 20 juli 2018 trouwden jullie en woonden jullie samen in een kamer in Mogadishu.

In november 2018 stond plots uw ex-man samen met uw neven aan uw deur. Ze begonnen u te slaan en u begon te gillen. Dankzij tussenkomst van uw burens vertrokken ze opnieuw en kon u ontsnappen. U besliste samen met uw huidige man dat jullie het land zouden verlaten.

In november 2018 verlieten jullie het land met als eindbestemming Europa. Jullie werden bij vertrek van elkaar gescheiden en hadden sindsdien geen contact meer. U denkt echter dat hij ook ergens in Europa is. U vluchtte met de auto naar Kenia waar u het vliegtuig nam naar Europa. In januari 2019 kwam u aan in Nederland waar u nog 5 maanden in een huis werd vastgehouden door de smokkelaar. In juni 2019, u was op dat moment hoogzwanger, werd u in een auto gezet en naar België gebracht. Op 17 juni 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de originele akte neer van uw huwelijk met M.A.N. op 20 juli 2018.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten die aan de basis van uw vrees zouden liggen.

Ten eerste komen de door u aangehaalde feiten weinig aannemelijk over voor iemand met uw achtergrond. U bent een hoger opgeleide vrouw uit een familie met een goed inkomen en enig aanzien. Uw vader had een eigen zaak als handelaar en hij kende veel mensen die met hem samen werkten. Daarnaast kon u als vrouw naar school gaan en was u, samen met de directeur van uw lagere school die u goed kende, betrokken bij het oprichten van een andere school in een naburig dorp. U kon van 2002 tot 2005 studeren in Mogadishu en kreeg daarna van 2006 tot 2008 de kans om een exclusieve opleiding verpleegkunde te volgen aan het SOS Hospital in Mogadishu (CGVS, p.5-7). In 2004 overleed uw vader, waarna u zijn handel tussen Mogadishu en Balcad kon verderzetten. U werd hierbij ondersteund door de lokale intelligentia, het netwerk van uw vader en door mensen die vroeger al met hem samenwerkten (CGVS, p.5-7). Het is dan ook moeilijk denkbaar dat u dergelijke vrijheden genoot zonder instemming van de mannelijke leden van uw familie, zijnde uw neven en ooms. Bovendien werd u volgens uw verklaringen door uw neven uitgehuwelijkt in september 2006, wat wil zeggen dat u nog een aanzienlijke tijd uw handel verder zette aangezien u zelf aangaf dat u er pas mee stopte in 2007 en dit omdat er niet meer genoeg werk was. Het is dan ook niet aannemelijk dat u dat deed zonder enige toestemming van uw neven en/of exman. Daarnaast gaf u ook aan dat u tegelijkertijd handel voerde en naar school ging en dat u een jongen had die u hielp op de dagen dat u les had (CGVS, p.10-11). Het feit dat u wel verder mocht studeren en de handel van uw vader kon verder zetten wijst er dan ook op dat uw ex-man u niet behandelde als minderwaardig of u wilde gebruiken als slavin. Tijdens uw opleiding mocht u bovendien overnachten in Mogadishu bij vrienden van uw vader (CGVS, p.6). Iets wat eveneens ondenkbaar is voor een vrouw zonder dat haar familie hiermee instemde. Dit alles schetst een beeld van een zelfstandige, ondernemende vrouw, die eerst met toestemming van de vader, en later met toestemming van de familie en de echtgenoot, een verantwoordelijke functie binnen de maatschappij opnam. Dit is niet compatibel met de bewering dat u ineens omdat u te zelfstandig zou zijn in 2006 door uw neven tegen uw wil en zelfs zonder uw medeweten en in uw afwezigheid zou zijn uitgehuwelijkt aan uw ex-man, die u enkel als huis- en seksslavin wilde gebruiken en een diepe afkeer voor uw afkomst van een Arabische moeder zou hebben. Hoewel het op zich niet betwist wordt dat er effectief een huwelijk plaatsvond, kan dus niet worden aangenomen dat het in geschetste omstandigheden was.

Daarnaast komt het ook inconsistent over dat uw ex-man, zoals u hem omschrijft, u in dat geval zou toestaan om uw studies in Mogadishu verder te zetten en om de handel van uw vader verder te onderhouden. Het is niet logisch dat hij u uw studies laat afmaken aangezien hij toch niet wilde dat u hier ooit iets mee zou gaan doen. Het is ook merkwaardig dat hij ermee akkoord zou gaan u zaken te laten voeren, maar u wel onderdrukt, misbruikt en later gedurende tien jaar opsluit in een kamer.

U haalt de aankoop van een gsm aan als de start van uw problemen met deze man. U zou in 2008 immers in een gsm hebben aangekocht. Wanneer uw ex-man dit ontdekte, ontdekte hij ook de berichten die u stuurde met uw huidige man was hij woedend. Hij brak de gsm en sloeg u. Dat zou ook meteen de laatste dag zijn waarop u contact had met uw huidige man tot in 2018 (CGVS, p.14). Het komt echter niet aannemelijk over dat u, als zakenvrouw, die veel contacten moest onderhouden, en die constant onderweg was tussen Balcad en Mogadishu, nog niet in het bezit zou zijn geweest van een gsm. U werkte immers samen met heel wat verschillende mensen waardoor men toch kan verwachten dat u hen moet kunnen bereiken. Het komt evenmin aannemelijk over dat uw ex-man niet op de hoogte zou zijn dat u een gsm bezit aangezien hij u toeliet om handel te voeren en u hierdoor met heel wat verschillende mensen, zowel mannen als vrouwen, in contact zou komen. U slaagt er bij gevolg niet in te overtuigen dat de ontdekking van de gsm de aanleiding zou zijn geweest voor de omslag van uw ex-man en voor de ruzie die ervoor zou zorgen dat u gedurende tien jaar geen contact meer zou hebben met uw huidige man.

U verklaart verder dat u, in de tien jaar dat uw ex-man u vasthield in zijn huis in Balcad, niet mocht buitenkomen, zelfs niet om het vuilnis buiten te zetten. Uw geliefde, M.A.N. wist niet waar u zich ergens bevond. Het was pas in 2016 dat u een kans zag om aan ontsnappen te denken. U verklaart dat u, toen u in 2016 in het ziekenhuis in Mogadishu was opgenomen na ziekte, een jongen tegenkwam met wie u nog samen de verpleegsteropleiding volgde. U lichtte hem in over uw situatie en vroeg hem om uw oude liefde, M.A.N., op de hoogte te brengen van uw situatie. Hierdoor kwam M.A.N. u in juli 2018 samen met enkele mannen naar de woning waar u verbleef, brak hij er met geweld binnen en hielp hij u ontsnappen (CGVS, p.18-19). Eerst en vooral is uw bewering dat M.A.N. niet op de hoogte was van waar u nu net verbleef niet in overeenstemming te brengen met uw overige verklaringen. U stelde immers dat u M.A.N. na uw huwelijk nog af en toe zag en hem over uw leven vertelde zodat hij uw situatie kende (CGVS, p.14). Daarnaast zou u tijdens uw gevangenschap wel met kennissen van uw vader kunnen spreken hebben en hen uw problemen kunnen uitleggen hebben (CGVS, p. 18). Het is dan ook niet geloofwaardig dat, moesten de beweerde feiten hebben plaatsgevonden, uw huidige man tien jaar lang niet op de hoogte zou zijn geweest van waar u zich bevond of dat hij niet, mits enige moeite, uw verblijfplaats kon achterhalen. Anderzijds is het ook weinig aannemelijk dat hij, uw situatie kennende, tien jaar zou wachten om zelfs een poging te ondernemen om met u in contact te komen.

Nog volgens uw verklaringen lag u in 2016 vier dagen in het ziekenhuis. Op dat moment smeekte u de jongen die u van uw opleiding kende om hulp. Via hem kon uw huidige man op de hoogte worden gebracht van uw verblijfplaats (CGVS, p.18). Als deze situatie zich effectief zou hebben voorgedaan is het dan ook bijzonder vreemd dat het nogmaals twee jaar zou duren vooraleer M.A.N. iets zou ondernemen. Minstens dat hij in het ziekenhuis met u contact zou hebben opgenomen.

Indien M.A.N. al die jaren niets van zich liet horen, zelfs niet gedurende de twee jaar nadat u hem vanuit het ziekenhuis had laten contacteren, komt het dan ook volstrekt onaannemelijk over dat hij zich plots - zonder eerst enig ander initiatief te hebben genomen – wendt tot geweld. Met name zou hij met drie andere mannen een raid op het huis van uw ex-man georganiseerd hebben waarbij u bevrijd werd (CGVS, p. 19). Op deze wijze zou hij zich schuldig hebben gemaakt aan strafbare feiten. In dat geval zou uw ex-man hem simpelweg hebben kunnen laten arresteren en berechten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ex wist waar u met hem woonde (CGVS, p. 19). Deze door u geschilderde gang van zaken is dus niet geloofwaardig.

Dat u eerder gehuwd was, zoals ook blijkt op de huwelijksakte die u voorlegt, wordt niet betwist. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie landeninformatie in uw dossier) is er in Somalië echter een hoog aantal scheidingen, waardoor het feit dat u gescheiden was ook geen concrete aanleiding is voor problemen. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat uw man al meerdere scheidingen achter de rug had (CGVS, 17). Het feit dat eveneens op uw huwelijksakte, die bovendien door alle instanties als authentiek werd bestempeld, vermeld staat dat u gescheiden bent is dan ook een sterke aanwijzing dat er effectief een geoorloofde scheiding plaatsvond en dat ook het huwelijk officieel verliep. Gezien uit de landeninfo blijkt dat de vrouw meestal in de zwakke positie staat, zoals volgens uw verklaringen in uw eerste huwelijk duidelijk het geval was, kan er van worden uitgegaan dat uw ex-man effectief heeft ingestemd met een scheiding.

Gezien bovenstaande elementen kan besloten worden dat uw verklaringen betreffende de omstandigheden waarin u zich bevond en betreffende de daaraan gekoppelde vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn en dat u bijgevolg op basis van deze motieven niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève.

Evenmin zijn er op basis van deze motieven zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art.48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Somalië krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International

Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org/>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mogadishu via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Het CGVS erkent verder dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het

gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode wordt Mogadishu opnieuw getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), in het bijzonder op hotels en instellingen populair bij overheidsfunctionarissen, door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft in 2018 de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad waarbij er soms burgerdoden vallen. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al Shabaab is echter niet de enige terreurgroep actief in Mogadishu, enkele gewelddadige incidenten worden door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) opgeëist. Het betreft hier voornamelijk gerichte moorden met vuurwapens op personen die voor de federale overheid werken, inclusief leden van de inlichtingendienst NISA. Al Shabaab legt zich echter toe op het elimineren van de invloed en aanwezigheid van ISS in de hoofdstad. Hierdoor pleegt al Shabaab minder aanslagen op doelwitten die banden hebben met de regering en haar bondgenoten. De aanwezigheid van ISS in Mogadishu zou door deze specifieke actie van al Shabaab gedecimeerd zijn. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab en ISS zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur en dit zowel door AMISOM en het Somalische leger als clanmilities en onbekende gewapende militieën. In vergelijking met de eerste helft van 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) net als het aantal burgerslachtoffers bij deze incidenten in de tweede helft van 2018 bijna gelijk gebleven.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora.

Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. Er is in Mogadishu sprake van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en een jaarlijkse boekenbeurs die voor de vierde keer op rij wordt georganiseerd. Begin augustus 2018 opent de eerste zuivelfabriek in Mogadishu. Midden oktober 2018 start de eerste ICT-beurs in de hoofdstad met meer dan 60 exposanten en in november 2018 organiseert Mogadishu het eerste National Economic Policy Forum. In december 2018 heropent de VS haar diplomatieke missie in Somalië na 28 jaar, met een ambassade in Mogadishu. Voorts is er een verbetering van sociale basisdiensten, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Zo leggen in 2018 leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra en worden er stappen ondernomen voor de verbetering van het onderwijsstelsel, zoals een nieuw nationaal curriculum waarbij er pilootprogramma's worden gelanceerd in verschillende scholen in Mogadishu. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mogadishu vestigt.

Zoals eerder in deze beslissing gesteld kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw ex-man zodat deze niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Evenmin is het geloofwaardig dat u problemen zou kennen met uw schoonfamilie omdat ook geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen waarin u stelt dat u niet officieel gescheiden was toen u trouwde met uw huidige man. Doordat aan uw verklaringen geen geloof wordt gehecht vervalt dan ook de vrees die u zou hebben ten gevolge van deze door u aangehaalde feiten.

U blijkt een hoog opgeleide gezonde volwassen vrouw te zijn die reeds sinds haar jeugd banden heeft met de stad Mogadishu. Van 2002 tot 2005 volgde u immers een opleiding in de middelbare school en woonde u zelf in Mogadishu (CGVS, p.5). Ook later, wanneer u een opleiding verpleegkunde volgde aan het SOS Hospital in Mogadishu verbleef u, wanneer u naar school moest, bij vrienden van uw vader. U heeft daarnaast een ruime ervaring als zakenvrouw die handel dreef tussen Balcad en Mogadishu. Dat het voor u mogelijk is om u in Mogadishu te vestigen blijkt ook uit het feit dat u oorspronkelijk niet van plan was om Mogadishu te verlaten. U wilde er namelijk blijven wonen samen met uw huidige man, van wie de familie ook in Mogadishu woont (CGVS, p.19). Door uw huwelijk, uw scholing en uw zakenverleden heeft u dan ook een uitgebreid netwerk waarop u in Mogadishu kan terugvallen.

Er mag dan ook worden geconcludeerd dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, samen met uw (schoon-)familie, in staat bent in uw levensonderhoud te voorzien. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, en van artikel 3 van EVRM."

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielmotieven. Zij acht de motivering in de bestreden beslissing dat de door haar geschetste feiten niet aannemelijk overkomen in het licht van haar profiel van hoger opgeleide en zelfstandige zakenvrouw uit een bemiddelde familie met aanzien, onjuist.

Vooreerst benadrukt zij dat: *"Tot de dood van haar vader was ze zelfstandig en vrij. Haar vader was een slimme en gevoelige man die al veel leed had ontmoet (o.a. het verlies van zijn vrouw en van zijn kinderen). Verzoekster was zijn enige levend kind. Hij wilde dat ze blij was. Bovendien was zijn echtgenote een arabische Jemeniet. Hij was tolerant en open. Hij weigerde het racisme en geweld onder ethnische groepen. Hij wilde het beste voor haar dochter. Hij deelde de ouderwetse opvattingen van zijn eigen familie niet."* Verzoekster citeert hierbij uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Vervolgens licht verzoekster toe dat: *"Na zijn dood was dat compleet iets anders. Ze was niet veilig. Haar neven hebben verzoekster met I.M. uitgehuwelijkt. Dat kwam ze pas na het huwelijk te weten. Ze vroegen verzoekster niet haar mening. Haar neven hebben verzoekster verkocht en geld ontvangen. Ze wilden niet naar haar geluk kijken of wat ze wenst."* Zij citeert hierbij andermaal uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster meent verder nog dat zij overtuigend heeft geantwoord op het argument in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat haar ex-man zou toestaan dat zij haar studies verder zette. Zij licht hierbij toe als volgt: *"Zijn ex man aanvaardde het voorstel van de directeur van de Evergreen school, O.M.O., maar onder zijn voorwaarden:*

ze mocht verder studeren maar ze was wel zijn vrouw en ze moest in het weekend met hem zijn.

Haar ex-man heeft haar toegestaan om haar studies in Mogadishu verder te zetten en om de handel van haar vader verder te onderhouden.

Hij heeft dat aanvaard uit eerbied voor de Directeur van de Evergreen school."

Verzoekster meent dat dit blijkt uit het persoonlijk onderhoud en citeert andermaal uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, aangezien de motivering in de bestreden beslissing volgens haar verkeerd is. Verzoekster bewijst ten minste dat zij afkomstig is van Middle Shabelle in Somalië en dat zij leefde in Balcad en Mogadishu. Zij meent dat er in de regio Shabelle en in Mogadishu, maar ook in Somalië in het algemeen, sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat de veiligheidssituatie complex, problematisch en ernstig blijft en citeert uit informatie van Amnesty International van 2017 inzake de veiligheidssituatie in Somalië.

2.1.2. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd en brengt hij de COI Focus *"Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu"* van Cedoca van 22 oktober 2019 ter kennis.

2.1.3. In een aanvullende nota van 12 oktober 2020 brengt de commissaris-generaal de COI Focus *"Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu"* van Cedoca van 21 april 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten, namelijk dat zij vervolging vreest door haar ex-echtgenoot en haar neven, nadat zij gedwongen diende te huwen met haar ex-echtgenoot die haar van 2008 tot 2018 opsloot en slecht behandelde en in 2018 werd bevrijd door haar huidige echtgenoot M.A.N. De bestreden beslissing oordeelde op pertinente en correcte wijze dat de geloofwaardigheid van dit relaas wordt ondergraven door de vaststellingen dat (i) de geschetste feiten niet geloofwaardig zijn in het licht van verzoeksters profiel, waarbij het beeld dat uit haar verklaringen naar voren komt van een zelfstandige, ondernemende vrouw die met toestemming van haar vader en later haar familie en echtgenoot een verantwoordelijke functie opnam binnen de maatschappij, niet compatibel is met haar bewering dat zij in 2006 zou zijn uitgehuwelijkt door haar neven omdat zij te zelfstandig was en haar ex-echtgenoot haar behandelde als huis- en seksslavin, (ii) het evenmin aannemelijk is dat haar ex-echtgenoot, in de omstandigheden die verzoekster omschrijft, zou toestaan dat zij haar studies en de handel van haar vader verder zette, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekster, die verklaarde dat haar problemen met haar ex-echtgenoot begonnen toen zij in 2008 een gsm kocht, als zakenvrouw niet eerder in het bezit zou zijn geweest van een gsm, (iv) haar bewering tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar huidige echtgenoot M.A.N. niet op de hoogte zou zijn geweest van verzoeksters verblijfplaats niet in overeenstemming is met haar eerdere verklaringen op dit punt, (v) het ongeloofwaardig is dat haar echtgenoot tien jaar lang geen poging zou ondernemen om verzoeksters verblijfplaats te achterhalen en contact met haar op te nemen, (vi) het evenmin geloofwaardig is dat haar echtgenoot nog twee jaar zou wachten om contact met haar op te nemen nadat verzoekster in 2016 in het ziekenhuis had gevraagd om haar echtgenoot te berichten over haar situatie, (vii) het vervolgens evenmin aannemelijk is dat M.A.N. in 2018 ineens zou overgaan tot geweld om verzoekster te bevrijden, (viii) uit de door verzoekster neergelegde huwelijksakte kan blijken dat zij op een geoorloofde en officiële wijze gehuwd en gescheiden is van haar ex-echtgenoot, hetgeen niet in overeenstemming is met de door haar geschetste context.

De Raad stelt vast dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift zich in essentie beperkt tot het louter parafraseren en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het betwisten van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal dat het door verzoekster geschetste relaas niet overeenstemt met haar profiel en de gedragingen van haar neven en ex-echtgenoot. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. Zij volhardt immers louter in haar verklaringen dat zij geen problemen had toen haar vader nog leefde doch dat na diens dood haar neven haar hebben uitgehuwelijkt, doch zij gaat met haar verweer voorbij aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, zoals blijkt uit haar verklaringen, zou kunnen verder studeren en handel drijven zonder instemming van haar mannelijke familieleden en deze activiteiten zelfs kon verderzetten nadat zij in 2006 reeds gedwongen uitgehuwelijkt was aan haar ex-echtgenoot die haar als een huis- en seksslavin zou behandeld hebben sinds 2008. Waar in het verzoekschrift nog wordt gewezen op verzoeksters verklaringen dat haar ex-echtgenoot haar enkel verder liet studeren na tussenkomst van de directeur van de lagere school, uit respect voor deze laatste, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft in hoofde van verzoekster, die bovendien niet verklaart waarom haar ex-echtgenoot tevens zou toelaten dat verzoekster de handel van haar vader verderzette, terwijl hij haar volgens haar verklaringen enkel wilde gebruiken als huisslavin. Het door verzoekster geschetste gedrag van haar neven en ex-echtgenoot is dan ook niet in overeenstemming te brengen met de activiteiten en het profiel van verzoekster, zoals zij dit tevens heeft uiteengezet tijdens het verzoekschrift. Dergelijke vaststelling ondergraaft dan ook de door verzoekster geschetste vervolgingsfeiten.

De Raad merkt ten overvloede nog op dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in de samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster aangehaalde problemen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aanvoert ter weerlegging van de overige draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing schragen.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten die aan de basis van uw vrees zouden liggen.

Ten eerste komen de door u aangehaalde feiten weinig aannemelijk over voor iemand met uw achtergrond. U bent een hoger opgeleide vrouw uit een familie met een goed inkomen en enig aanzien. Uw vader had een eigen zaak als handelaar en hij kende veel mensen die met hem samen werkten. Daarnaast kon u als vrouw naar school gaan en was u, samen met de directeur van uw lagere school die u goed kende, betrokken bij het oprichten van een andere school in een naburig dorp. U kon van 2002 tot 2005 studeren in Mogadishu en kreeg daarna van 2006 tot 2008 de kans om een exclusieve opleiding verpleegkunde te volgen aan het SOS Hospital in Mogadishu (CGVS, p.5-7). In 2004 overleed uw vader, waarna u zijn handel tussen Mogadishu en Balcad kon verderzetten. U werd hierbij ondersteund door de lokale intelligentia, het netwerk van uw vader en door mensen die vroeger al met hem samenwerkten (CGVS, p.5-7). Het is dan ook moeilijk denkbaar dat u dergelijke vrijheden genoot zonder instemming van de mannelijke leden van uw familie, zijnde uw neven en ooms. Bovendien werd u volgens uw verklaringen door uw neven uitgehuwelijkt in september 2006, wat wil zeggen dat u nog een aanzienlijke tijd uw handel verder zette aangezien u zelf aangaf dat u er pas mee stopte in 2007 en dit omdat er niet meer genoeg werk was. Het is dan ook niet aannemelijk dat u dat deed zonder enige toestemming van uw neven en/of exman. Daarnaast gaf u ook aan dat u tegelijkertijd handel voerde en naar school ging en dat u een jongen had die u hielp op de dagen dat u les had (CGVS, p.10-11). Het feit dat u wel verder mocht studeren en de handel van uw vader kon verder zetten wijst er dan ook op dat uw ex-man u niet behandelde als minderwaardig of u wilde gebruiken als slavin. Tijdens uw opleiding mocht u bovendien overnachten in Mogadishu bij vrienden van uw vader (CGVS, p.6). Iets wat eveneens ondenkbaar is voor een vrouw zonder dat haar familie hiermee instemde. Dit alles schetst een beeld van een zelfstandige, ondernemende vrouw, die eerst met toestemming van de vader, en later met toestemming van de familie en de echtgenoot, een verantwoordelijke functie binnen de maatschappij opnam. Dit is niet compatibel met de bewering dat u ineens omdat u te zelfstandig zou zijn in 2006 door uw neven tegen uw wil en zelfs zonder uw medeweten en in uw afwezigheid zou zijn uitgehuwelijkt aan uw ex-man, die u enkel als huis- en seksslavin wilde gebruiken en een diepe afkeer voor uw afkomst van een Arabische moeder zou hebben. Hoewel het op zich niet betwist wordt dat er effectief een huwelijk plaatsvond, kan dus niet worden aangenomen dat het in geschetste omstandigheden was.

Daarnaast komt het ook inconsistent over dat uw ex-man, zoals u hem omschrijft, u in dat geval zou toestaan om uw studies in Mogadishu verder te zetten en om de handel van uw vader verder te onderhouden. Het is niet logisch dat hij u uw studies laat afmaken aangezien hij toch niet wilde dat u hier ooit iets mee zou gaan doen. Het is ook merkwaardig dat hij ermee akkoord zou gaan u zaken te laten voeren, maar u wel onderdrukt, misbruikt en later gedurende tien jaar opsluit in een kamer.

U haalt de aankoop van een gsm aan als de start van uw problemen met deze man. U zou in 2008 immers in een gsm hebben aangekocht. Wanneer uw ex-man dit ontdekte, ontdekte hij ook de berichten die u stuurde met uw huidige man was hij woedend. Hij brak de gsm en sloeg u. Dat zou ook meteen de laatste dag zijn waarop u contact had met uw huidige man tot in 2018 (CGVS, p.14). Het komt echter niet aannemelijk over dat u, als zakenvrouw, die veel contacten moest onderhouden, en die constant onderweg was tussen Balcad en Mogadishu, nog niet in het bezit zou zijn geweest van een gsm. U werkte immers samen met heel wat verschillende mensen waardoor men toch kan verwachten dat u hen moet kunnen bereiken. Het komt evenmin aannemelijk over dat uw ex-man niet op de hoogte zou zijn dat u een gsm bezit aangezien hij u toeliet om handel te voeren en u hierdoor met heel wat verschillende mensen, zowel mannen als vrouwen, in contact zou komen. U slaagt er bij gevolg niet in te overtuigen dat de ontdekking van de gsm de aanleiding zou zijn geweest voor de omslag van uw ex-man en voor de ruzie die ervoor zou zorgen dat u gedurende tien jaar geen contact meer zou hebben met uw huidige man.

U verklaart verder dat u, in de tien jaar dat uw ex-man u vasthield in zijn huis in Balcad, niet mocht buitenkomen, zelfs niet om het vuilnis buiten te zetten.

Uw geliefde, M.A.N. wist niet waar u zich ergens bevond. Het was pas in 2016 dat u een kans zag om aan ontsnappen te denken.

U verklaart dat u, toen u in 2016 in het ziekenhuis in Mogadishu was opgenomen na ziekte, een jongen tegenkwam met wie u nog samen de verpleegsteropleiding volgde. U lichtte hem in over uw situatie en vroeg hem om uw oude liefde, M.A.N., op de hoogte te brengen van uw situatie. Hierdoor kwam M.A.N. u in juli 2018 samen met enkele mannen naar de woning waar u verbleef, brak hij er met geweld binnen en hielp hij u ontsnappen (CGVS, p.18-19). Eerst en vooral is uw bewering dat M.A.N. niet op de hoogte was van waar u nu net verbleef niet in overeenstemming te brengen met uw overige verklaringen. U stelde immers dat u M.A.N. na uw huwelijk nog af en toe zag en hem over uw leven vertelde zodat hij uw situatie kende (CGVS, p. 14). Daarnaast zou u tijdens uw gevangenschap wel met kennissen van uw vader kunnen spreken hebben en hen uw problemen kunnen uitleggen hebben (CGVS, p. 18). Het is dan ook niet geloofwaardig dat, moesten de beweemde feiten hebben plaatsgevonden, uw huidige man tien jaar lang niet op de hoogte zou zijn geweest van waar u zich bevond of dat hij niet, mits enige moeite, uw verblijfplaats kon achterhalen. Anderzijds is het ook weinig aannemelijk dat hij, uw situatie kennende, tien jaar zou wachten om zelfs een poging te ondernemen om met u in contact te komen.

Nog volgens uw verklaringen lag u in 2016 vier dagen in het ziekenhuis. Op dat moment smeekte u de jongen die u van uw opleiding kende om hulp. Via hem kon uw huidige man op de hoogte worden gebracht van uw verblijfplaats (CGVS, p.18). Als deze situatie zich effectief zou hebben voorgedaan is het dan ook bijzonder vreemd dat het nogmaals twee jaar zou duren vooraleer M.A.N. iets zou ondernemen. Minstens dat hij in het ziekenhuis met u contact zou hebben opgenomen.

Indien M.A.N. al die jaren niets van zich liet horen, zelfs niet gedurende de twee jaar nadat u hem vanuit het ziekenhuis had laten contacteren, komt het dan ook volstrekt onaannemelijk over dat hij zich plots - zonder eerst enig ander initiatief te hebben genomen – wendt tot geweld. Met name zou hij met drie andere mannen een raid op het huis van uw ex-man georganiseerd hebben waarbij u bevrijd werd (CGVS, p. 19). Op deze wijze zou hij zich schuldig hebben gemaakt aan strafbare feiten. In dat geval zou uw ex-man hem simpelweg hebben kunnen laten arresteren en berechten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ex wist waar u met hem woonde (CGVS, p. 19). Deze door u geschilderde gang van zaken is dus niet geloofwaardig.

Dat u eerder gehuwd was, zoals ook blijkt op de huwelijksakte die u voorlegt, wordt niet betwist. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie landeninformatie in uw dossier) is er in Somalië echter een hoog aantal scheidingen, waardoor het feit dat u gescheiden was ook geen concrete aanleiding is voor problemen. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat uw man al meerdere scheidingen achter de rug had (CGVS, 17). Het feit dat eveneens op uw huwelijksakte, die bovendien door alle instanties als authentiek werd bestempeld, vermeld staat dat u gescheiden bent is dan ook een sterke aanwijzing dat er effectief een geoorloofde scheiding plaatsvond en dat ook het huwelijk officieel verliep. Gezien uit de landeninfo blijkt dat de vrouw meestal in de zwakke positie staat, zoals volgens uw verklaringen in uw eerste huwelijk duidelijk het geval was, kan er van worden uitgegaan dat uw ex-man effectief heeft ingestemd met een scheiding.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoekster om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoekster zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad wijst erop dat verzoekster in staat is om de reis naar Mogadishu te maken en er zich te vestigen. Uit de COI Focus “Somalië. De veiligheidssituatie in Mogadishu.” van Cedoca van 22 oktober 2019 blijkt Mogadishu ook bereikbaar is via een internationale luchthaven.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en door verzoekster in haar verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster bijgebrachte informatie van Amnesty International enerzijds enkel betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Somalië in het algemeen en anderzijds minder recent is dan de informatie waarop voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund. Bovendien wordt de beoordeling van de commissaris-generaal bevestigd in de meest recente informatie (aanvullende nota commissaris-generaal).

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

De bestreden beslissing oordeelde verder nog terecht dat:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mogadishu vestigt.

Zoals eerder in deze beslissing gesteld kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw ex-man zodat deze niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Evenmin is het geloofwaardig dat u problemen zou kennen met uw schoonfamilie omdat ook geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen waarin u stelt dat u niet officieel gescheiden was toen u trouwde met uw huidige man. Doordat aan uw verklaringen geen geloof wordt gehecht vervalt dan ook de vrees die u zou hebben ten gevolge van deze door u aangehaalde feiten.

U blijkt een hoog opgeleide gezonde volwassen vrouw te zijn die reeds sinds haar jeugd banden heeft met de stad Mogadishu. Van 2002 tot 2005 volgde u immers een opleiding in de middelbare school en woonde u zelf in Mogadishu (CGVS, p.5). Ook later, wanneer u een opleiding verpleegkunde volgde aan het SOS Hospital in Mogadishu verbleef u, wanneer u naar school moest, bij vrienden van uw vader. U heeft daarnaast een ruime ervaring als zakenvrouw die handel dreef tussen Balcad en Mogadishu. Dat het voor u mogelijk is om u in Mogadishu te vestigen blijkt ook uit het feit dat u oorspronkelijk niet van plan was om Mogadishu te verlaten.

U wilde er namelijk blijven wonen samen met uw huidige man, van wie de familie ook in Mogadishu woont (CGVS, p.19). Door uw huwelijk, uw scholing en uw zakenverleden heeft u dan ook een uitgebreid netwerk waarop u in Mogadishu kan terugvallen.

Er mag dan ook worden geconcludeerd dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, samen met uw (schoon-)familie, in staat bent in uw levensonderhoud te voorzien."

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen verweer aan die deze motivering kan weerleggen of in een ander daglicht stellen en voert geen redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP